

SFINȚEASCĂ-SE
NUMELE TĂU

DAVID WILKERSON

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU

CUNOAȘTE-L PE DUMNEZEU CUM NU AI FĂCUT-O NICIODATĂ PÂNĂ ACUM

DAVID WILKERSON

life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

Originally published in English as *Hallowed Be Thy Names*
by David Wilkerson

Copyright © 2001 by David Wilkerson

Published by David Wilkerson Publications Inc.

Printed in the USA.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din
Sfânta Scriptură, traducerea D. Cornilescu.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2005 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Springfield, Missouri, SUA

și LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA

Str. Ady Endre nr. 33, 410002 Oradea, România

Tel. (0259) 236 264, fax (0259) 447 180

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducerea: *Emma Domuța*

Editarea: *Anca Curpaș*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Ionel Socaciu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILKERSON, DAVID

Sfințească-se Numele Tău: cunoaște-L pe
Dumnezeu cum nu ai făcut-o niciodată până acum /
David Wilkerson. - Oradea : Life, 2005
ISBN 973-7908-12-0

231

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*

440097 Satu Mare, Str. Arenei 16

Tel. (0261) 768352, fax (0261) 730454

CUPRINS

INTRODUCERE	7
CAPITOLUL 1: El-Elion, El-Şaddai, Iehova-Iire	13
CAPITOLUL 2: Iehova-Rofi, Iehova-Makke	33
CAPITOLUL 3: Iehova-Nissi	47
CAPITOLUL 4: Iehova-Savaot	67
CAPITOLUL 5: Iehova-Şalom	93
CAPITOLUL 6: Iehova-Ţidkenu	113
CAPITOLUL 7: Iehova-Şamma	137
CAPITOLUL 8: Iehova-Roii	157
CAPITOLUL 9: Emanuel	175
CAPITOLUL 10: Numele Lui este Iertare	199
CAPITOLUL 11: Cristos, Mijlocitorul nostru	221

INTRODUCERE

Nu puține sunt cărțile dedicate studierii feluritelor nume ale lui Dumnezeu. Marea parte a acestora sunt lucrări elaborate cu erudiție și care analizează cele mai profunde semnificații teologice întrunite în fiecare dintre numele lui Dumnezeu. Sunt lucrări riguroase, consacrate celor douăzeci și trei de nume compuse ale lui Dumnezeu pe care le regăsim în Scriptură, dar și celor peste patruzeci de nume compuse ale lui Iehova.

Când am conceput această lucrare, *Sfințească-se Numele Tău*, am ales să nu fac o analiză exhaustivă a fiecărui nume al lui Dumnezeu în parte. Nici nu am căutat să studiez fiecare nuanță teologică a numelor la care mă refer. În abordarea acestei tematici, scopul meu a fost mai degrabă să dobândesc o cunoaștere a inimii în apropierea mea de taina numelor lui Dumnezeu. Dorința mea a fost să primesc o revelație a numelor Sale în forul lăuntric al personalității mele – să-mi însușesc pe deplin înțelesul lor, nu doar de dragul unei cunoașteri de natură teologică, dar mai ales în folosul umblării mele zilnice împreună cu El.

Trebuie să înțelegem că fiecare dintre Numele lui Dumnezeu descoperă o trăsătură definitorie a naturii ființei și a caracterului Domnului nostru în relația cu poporul Său. Cercetând Scriptura, am observat că Dumnezeu a revelat aceste nume poporului Său doar în măsura în care acesta avea nevoie de ele – în momentele de criză majoră. Am primit în astfel lumină și am înțeles că aceasta e maniera în care doresc și eu să învăț despre natura ființei Domnului meu – să Îi cunosc inima pe care o are pentru noi, poporul Lui, în cele mai disperate situații în care ne-am afla. Am ales așadar ca în aceste pagini să supun atenției numele lui Dumnezeu care se referă cel mai mult la perioadele mele de testare și de criză.

Exprimat în cuvinte simple, această carte este pentru fiecare credincios aflat în suferință și care are nevoie de siguranță și nădejde chiar în momentele de încercare. Părerea mea este că aici se regăsește fiecare ucenic devotat al lui Isus Cristos. Scriptura ne arată lămurit că, datorită legământului nostru cu Domnul, vom fi trecuți prin foc. Și tocmai acesta este motivul principal pentru care Dumnezeu Și-a făcut de cunoscut numele poporului Său – pentru a-i încuraja, pentru a le da speranță și putere de viață. Tot astfel, am convingerea că, la un moment dat în timpul lecturii, această carte va avea un cuvânt special de îmbărbătare și pentru inima dumneavoastră.

De ce este important pentru noi să cunoaștem aceste nume ale lui Dumnezeu? Iată doar câteva dintre motivele pe care le regăsim în Scriptură:

- Psalmistul afirmă că primim mântuirea lui Dumnezeu în urma cunoașterii numelui Său. „Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 124:8). „Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi” (Psalmul 91:15). „Mă înfășuraseră legăturile morții și m-apucaseră sudorile mormântului; eram pradă necazului și durerii. Dar am chemat Numele Domnului

. . . eram nenorocit de tot, dar El m-a mântuit” (116:3, 4, 6).

• Isaia scrie că suntem păziți de Dumnezeu când ne încredem în Numele Lui. „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui!” (Isaia 50:10).

În realitate, Dumnezeu are un singur nume. În Biblie El Își spune marele EU SUNT. „Dumnezeu i-a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT.” Și apoi adaugă: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi” (Exod 3:14).

Ce vrea Domnul să spună prin faptul că numele Lui este EU SUNT? Ne spune că El este cel veșnic – Dumnezeu fără început și fără sfârșit. A fost, este și va fi. Și, după cum îi explică lui Moise: „EU SUNT tot ceea ce ai nevoie, în orice moment din viața ta.” Acesta este caracterul Meu – să fiu pentru tine orice ai avea nevoie, în orice moment. Numele Meu este EU SUNT – și vreau ca poporul Meu să nu uite acest lucru.”

Deși EU SUNT este singurul nume al lui Dumnezeu, evreii din vechime foloseau mai multe nume pentru a descrie natura ființei Sale și caracterul Său. Oamenii considerau adesea că acestea erau „numele lui Dumnezeu” – dar, în realitate, ele exprimau cine este Domnul nostru și cum este El.

Este important de observat că, deși cunoaștem numele unei persoane, de fapt poate știm foarte puține lucruri despre acea persoană. Acest lucru este adevărat și cu privire la Dumnezeu. Putem memora întreaga varietate a numelor Domnului și cu toate acestea să știm doar extrem de puțin despre cine este El cu adevărat. Cred că acesta este motivul pentru care El i-a descoperit lui Israel numele Sale în timpul încercărilor și al crizelor în care se aflau ca națiune. El dorea ca ei să învețe fiecare aspect al caracterului Său iubitor față de ei, mai cu seamă când traversau perioade dificile.

Nu este acesta și modul în care copiii noștri ajung să ne cunoască? Ori de câte ori cei patru copii ai mei se relaționează la mine, nu o fac doar printr-o banală rostire a numelui meu. Ei se relaționează la persoana mea în virtutea naturii și caracterului meu – în lumina lucrurilor pe care le-au descoperit despre mine de-a lungul experiențelor trăite împreună.

Nădărduiesc ca de-a lungul anilor să le fi fost un tată bun – m-am bucurat de ei iubindu-i, le-am arătat răbdare și înțelegere când au greșit, am fost alături de ei în orice moment, i-am sfătuit, le-am împlinit nevoile. Și, în timp ce creșteau, an după an, prin toate acestea ei au reușit să dobândească o cunoaștere tot mai amplă a persoanei mele. Bineînțeles că există niște exigențe de bază pe care trebuie să le întrunească orice tată bun. Una dintre acestea este să ofere protecție și să poarte de grijă nevoilor familiei. Orice tată grijuliu face tot ce îi stă în putință să asigure hrană, îmbrăcăminte și adăpost pentru copiii săi. Totuși, asigurarea acestor necesități de bază este doar o îndatorire primară a fiecărui părinte. Ca orice tată iubitor, eu vreau să trec dincolo de acestea în relația cu copiii mei. Vreau ca ei să mă cunoască mai mult prin purtare mea de grijă față de ei.

Dacă cineva i-ar întreba pe copiii mei: „Cine este tatăl vostru? Cum este el?”, aș fi adânc mâhnit dacă tot ce ar putea ei spune ar fi doar platitudini de genul: „Îl cheamă David Wilkerson. Locuiește în orașul New York și este pastorul unei biserici din Times Square. În copilărie ne-a asigurat un acoperiș deasupra capului și întotdeauna am avut mâncare pe masă. Ne-a îngrijit bine.”

Aceste lucruri nu spun nimic despre relația pe care o am cu copiii mei. Chiar dacă ar adăuga: „Este și un tată bun”, tot nu ar surprinde ceea ce, vreau eu să cred, sunt în relația mea cu ei.

Totuși, e trist că atât e tot ce pot spune mulți creștini despre Domnul lor. Uneori suntem întrebați de necreștini: „Voi ziceți că Îl cunoașteți pe Dumnezeu. Spuneți-mi – cine

este El și cum este El?” Și cel mai adesea, tot ce pot răspunde unii creștini se rezumă în următoarele cuvinte: „El este marele EU SUNT. El domnește peste cer și pământ, stă pe tron în glorie.” Însă aceste lucruri nu spun nimic despre relația pe care o are Tatăl ceresc cu noi.

Încredințarea pe care o am este că pruncii noștri ajung să ne cunoască personalitatea și caracterul mai ales în timpul perioadelor lor de criză. Când sunt în mijlocul durerii, în suferință și în lipsuri, atunci vor recunoaște preocuparea noastră pentru ei și îngrijirea pe care le-o asigurăm. Când copiii mei erau încă mici, nu a trebuit să le țin prelegeri despre cum sunt eu. Nu a trebuit să le spun niciodată: „Eu sunt tatăl vostru – sunt răbdător, bun, plin de milă și bunătate față de voi. Sunt blând cu voi, gata să vă iert de fiecare dată.” Ar fi fost absurd din partea mea să fac asemenea afirmații. De ce? Copiii mei au văzut dragostea pe care le-am arătat-o în timpul situațiilor lor de criză. Acum, că sunt adulți, căsătoriți și au propriii lor copii, fiii și fiicele mele ajung să mă cunoască prin intermediul unui nou set de experiențe. Ei mă cunosc chiar mai mult prin atitudinea și reacțiile mele față de ei în această nouă perioadă din viața lor, o perioadă cu nevoi de altă natură.

Modalitatea prin care noi ajungem să Îl cunoaștem pe Tatăl nostru ceresc este similară. Începând cu Adam și până la crucea lui Cristos, Domnul a făcut poporului Său o descoperire tot mai amplă cu privire la caracterul Său. Totuși, El nu a făcut acest lucru prin simpla rostire a identității Sale. Nu a încercat să Se descopere pe Sine lui Avraam sau lui Moise anunțându-i pur și simplu: „Următoarele nume descriu caracterul Meu: El-Elion, El-Şaddai, El Olam, Iehova-Lire, Iehova-Savaot, Iehova M’kaddesh, Iehova-Şalom, Iehova-Ţidkenu, Iehova-Makke, Iehova-Şamma, etc. Acum mergeți și învățați aceste nume și veți descoperi cine sunt.”

Aceste expresii din limba ebraică descriu într-adevăr splen-

dorile slăvite și purtarea de grijă întrunite în numele Domnului nostru. Dumnezeu însă a dezvăluit poporului Său aceste aspecte ale caracterului Său acționând realmente în sensul cuvintelor pe care le rostise despre identitatea Sa. El a văzut nevoia copiilor Săi, a prevăzut strategia dușmanului împotriva lor și a intervenit supranatural în numele lor.

Pe măsură ce veți citi această carte, vă îndemn să vă lăsați pătrunși de cunoașterea Tatălui vostru ceresc, de o cunoaștere relevantă, a inimii. Nu e nevoie să memorați toate aceste nume sfinte în limba ebraică. De exemplu, în loc să memorați numele lui Dumnezeu ca Iehova-Savaot, rețineți simplu, Domnul Oștirilor. Învățați semnificația numelor în limba dumneavoastră și amintiți-vi-le mereu.

Vă sugerez să citiți un singur capitol la fiecare lectură. Păstrați cartea pe noptieră și încercați să citiți un capitol în fiecare seară. Apoi, când terminați, reluați capitolele care v-au ajutat în momentele de încercare. În timp ce revizuiți acele capitole, rugați-L pe Duhul Sfânt să vă reamintească diferitele aspecte ale purtării de grijă cerești pe care vi-a acordat-o Dumnezeu în vremuri de restriște. Apoi cereți Duhului să zidească în voi o cunoaștere adevărată a inimii a lui EU SUNT – a Dumnezeului care este tot ceea ce aveți nevoie, în orice vreme.

CAPITOLUL ÎNTÂI

EL-ELION EL-ŞADDAI IEHOVA-IIRE

„DUMNEZEUL CEL PREAÎNALT, ZIDITORUL ŞI
STĂPÂNITORUL CERULUI ŞI AL PĂMÂNTULUI”

„DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC ŞI ATOTSUFICIENT”

„DOMNUL CARE VEDE ŞI POARTĂ DE GRIJĂ”

Capitolul 14 al cărţii Geneza descrie primul război consemnat vreodată în istoria omenirii. O alianţă a unor împăraţi potrivnici a declarat război Sodomei şi Gomorei, şi cele două tabere au dus lupta în valea Sidim. Bătălia a fost câştigată de alianţa inamică: „Valea Sidim era acoperită cu fântâni de smoală. Împăratul Sodomei şi împăratul Gomorei au luat-o la fugă şi au căzut în ele; ceilalţi au fugit spre munte” (Geneza 14:10).

Alianţa împăraţilor duşmani şi-a îndreptat forţele înspre cetăţile acum cucerite ale Sodomei şi Gomorei. Au invadat aceste cetăţi, au luat robi pe locuitori, deposedându-i de averi şi provizii: „Biruatorii au luat toate bogăţiile Sodomei şi

Gomorei, toate merindele lor, și au plecat” (14:11). În timpul acestei invazii, armata dușmană l-a luat captiv pe Lot, nepotul lui Avram: „Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Avram, care locuia în Sodoma; au luat și averile lui și au plecat” (14:12).

Biblia ne spune că Avram a înarmat trei sute optsprezece „din cei mai viteji slujitori” (14:14), afirmație care ne indică faptul că acești bărbați erau instruiți în arta războiului. Evident, slujitorii fuseseră pregătiți pentru a proteja posesiunile tribului lui Avram împotriva jefuitorilor, iar acum Avram era hotărât să îl salveze pe Lot și familia sa. Așa că a pornit împreună cu slujitorii săi într-o urmărire asiduă a armatei aliate. După un drum de circa trei sute de kilometri, Avram și armata sa i-au ajuns în cele din urmă pe invadatori. Biruința asupra lor a fost una copleșitoare – i-au urmărit pe un drum înclinat, iar soldații au fugit lăsând în urmă toată prada pe care o jefuiseră. Avram a sfârșit prin a-i elibera pe toți captivii, inclusiv pe Lot, recuperând astfel toate averile Sodomei și Gomorei.

Continuăm șirul evenimentelor cu Avram și oamenii săi care se întorceau spre casă și treceau peste o creastă, într-o vale așezată la nord de Ieru. Ce priveliște trebuie să fi oferit caravana lui Avram. Era condusă de un om curajos al lui Dumnezeu, urmat de slujitorii săi, soldații, de Lot, familia sa și de cetățenii Sodomei și Gomorei eliberați acum împreună cu toate bogățiile și proviziile jefuite de armata aliată.

Imaginându-mi această scenă, nu pot să nu mă întreb: „De ce i-a permis Dumnezeu lui Avram să salveze Sodoma și Gomora? La urma urmei, Dumnezeu știa de la bun început că vor fi judecați foarte curând. De ce nu a prevăzut ca Avram să îl salveze doar pe Lot și familia sa, iar pe sodomiții ticăloși să îi lase în prizonierat?”

Părerea mea este că în acest fel Dumnezeu nu i-a permis Satanei să o ia înaintea judecății Sale divine. Fără îndoială că Satan știa de planul lui Dumnezeu de a distruge Sodoma. De fapt, se poate ca Satan să fi sperat că luarea Sodomei în cap-

tivitate de către invadatori va ajuta la răspândirea stilul pervers de viață al acestor oameni și în alte națiuni păgâne. Diavolul ar fi avut în acest caz o armată de misionari controlați de demoni ce răspândeau degradarea morală în întreaga lume a acelei vremi.

Dar Dumnezeu a stopat avansarea intrigilor lui Satan. El s-a folosit de Avram pentru a-i aduce înapoi pe locuitorii Sodomei și Gomorei în vederea unei confruntări cu judecata Sa divină. Făcând astfel, Dumnezeu i-a păstrat în sistem de carantină. Acum putea să stârpească maladia din societatea lor infamă, oprind transmiterea unui trai depravat.

Următoarea scenă ni-l prezintă pe Avram într-o postură extrem de relevantă pentru biserica lui Isus Cristos din zilele noastre.

În timp ce se întorcea victorios din luptă, Avram e întâmpinat de doi împărați – împăratul Salemului și împăratul Sodomei.

Când Avram se apropia de Ieru, împăratul cetății i-a ieșit în întâmpinare. (Ieru era de fapt denumirea timpurie a Ierusalimului, cetatea lui Dumnezeu. Cuvântul „Salem”, „pașnic”, a fost adăugat mai târziu pentru a forma numele Ierusalim.) Împăratul cetății Ieru se numea Melhisedec, iar Biblia face referire la personajul acesta misterios doar în trei versete. Geneza 14:18 îl descrie ca fiind „împăratul Salemului” și „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt” deopotrivă. Acest dublu statut de împărat și preot ne îndreaptă atenția înspre rolul lui Melhisedec ca model al lui Cristos. Într-adevăr, întrevăderea dintre Melhisedec și Avram a cumulat o serie de asocieri uimitoare. În primul rând, acționând ca preot, Melhisedec l-a servit pe Avram cu masa legământului, cu pâine și vin. Apoi, acționând ca împărat, Melhisedec a primit zeciuială de la Avram. După toate acestea, Melhisedec

iese din scenă tot atât de repede precum intră.

Acest bărbat anticipează în mod evident persoana și lucrarea lui Isus Cristos. Scriptura mai face referire la el încă în alte două pasaje. Întâia dată, la un mileniu după această scenă, în Psalmul 110: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (110:4). La încă o mie de ani după aceasta, Melhisedec este menționat în capitolul 7 al Epistolei către Evrei. Referirea se face acum cu privire la Isus: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” (7:17).

Imediat după această întrevedere neobișnuită cu Melhisedec, Avram se întâlnește cu împăratul Sodomei. Acest împărat a fugit de pe câmpul de luptă când sorții victoriei începeau să încline înspre aliații prădători. Mai apoi, după ce Avram a intrat în scenă, împăratul a trebuit să stea și să privească la felul în care slujitorul lui Dumnezeu îi înfrângea pe aliați. Văzând că se întoarce victorios, el i-a oferit acestui om evlavios toată prada de război. Împăratul i-a spus lui Avram: „Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine” (Geneza 14:21).

Pentru a surprinde în întregime semnificația pe care a avut-o oferta împăratului, trebuie să scrutăm scena mai îndeaproape. Iată-l pe Avram, omul evlavios, care îi conducea acasă pe captivii eliberați ai Sodomei și Gomorei. Cu siguranță că acest tablou îl înfuria pe Satan nespus de mult. Planul său de a răspândi depravarea sodomiților zăcea acum în ruine. Probabil clocotea de mânie, spunându-și: „Sfântul acesta a devenit eroul și eliberatorul acestor oameni. Mai rău, tocmai l-am văzut împărtășindu-se cu Melhisedec, preotul lui Dumnezeu. Poate că Domnul are în plan să îi convertească pe toți acești sodomiți.”

Cred că în acel moment diavolul a umplut de gelozie inima împăratului Sodomei. Aproape că putem auzi vocea ticăloasă a lui Satan care vorbește prin acest om netrebnic: „Păstrează toată prada, Avrame. Poți să ai toate bunurile noastre. Dă-mi doar